

Надежда в черупка

Представете си, че живеете в черупка. Но не като в затвор, а като в убежище. Черупката е вашата защита, вашият дом. Не можете без нея и макар да не е лесно да я носите със себе си, вие никога не бихте си помислили да излезете от там. Мъкнете си бавно вашия външен скелет, който обвива и пази нежната сърцевина и вашата крехка душа. Не се оплаквате. Не можете да се оплачете, дори когато завали, защото сте на сухо, свити под вашата черупка. Не се оплаквате и когато недобронамерени ръце посегнат към вас. Скривате се вътре и чакате да ви оставят на мира. Не можете да избягате. Много сте бавни с този ваш товар. Подавате плахо глава навън да видите дали сте отново сами и продължавате.

Понякога обаче не се случва така. Понякога ръцете ви вдигат високо и вие знаете, че това е краят. Тези опасности ги има отскоро. А вие сте тук много отдавна – от времето, когато едрите тела на динозаврите са тъпчели тази земя. И Земята доста се промени с времето, но вие сте си същите. И вашата крепост вече не може да ви служи така вярно, както преди. Защото освен ръцете, които ви изтръгват от вашия горски дом, има много други нови неприятели – големите чудовища на колела, които ръмжат по пътищата, разсекли вашия дом, или онези, които убиват дърветата във вашата гора и изсмукват жадно водите, от които пиете, или пък онези миниатюрни, невидими, които се сипят от летящите машини върху вашата храна и ви отравят бавно. Ами огнените езици, които поглъщат хиляди дървета и няма бягство от тях? Колко ваши събрата изгоряха и черупката беше безсилна да ги защити! И още колко много неприятели има, от които не можете да се опазите. И когато чуете в гората „Мамо, тате, вижте, костенурка! Хайде да си я вземем!”, вие знаете, че това е краят. Че никога няма да видите зелените треви, дъхавите цветя, извисяващите се дървета, бистрите извори и да поемате от живителните лъчи на слънцето. Че вместо тях ще имате още една черупка, която ще огражда вашата, ще копае по мраморни плочки, вместо в пръстта, ще се печете под лампата, вместо под яркото слънце и ще пиете вода в паничка, а не от студените извори и сутрешната роса. Онези ръце ще ви обгръщат ежедневно и всеки път ще изживявате чувството, че умираете и сковаващия страх, че ще бъдете изядени. Иначе защо ще ви вдигат от земята, където ви е мястото?

Ако имате късмет, през лятото ще ви пуснат в двора и вие отново ще се почувствате свободни. Почти. Само да изкопаете дупка под оградата. И ето ви на пътя, а там фучат ревящите чудовища на колела. Тогава идва прорязващата болка. Кървите, но още движите краката си, за да избягате. После пак ви обвиват ръцете, носят ви, носите се в бръмчащо чудовище, вадят ви на друго място със стени – нова черупка, други ръце ви поемат, докосват раната, пръскат, мажат, превързват, болка. Така боли! След няколко дни болката отшумява, пускат ви навън под слънцето. Дишате. Около вас е пълно с още събрата – някои с рани по черупките, други – с рани по краката или шията или главата, трети без крак, без опашка, някои невиждащи, други слаби и немощни, но всички те очакващи по-добро бъдеще, когато отново ще бъдат свободни.

Такова е ежедневието на костенурките, станали жертва на обстоятелствата и хората. Един ден тези от тях, имали късмет да попаднат в [Центъра за рехабилитация и размножаване на сухоземни костенурки към Фондация „Геа Челония”](#), наистина стигат обратно до дома. След като бъдат излекувани, стотици костенурки се освобождават ежегодно. Излюпват се и стотина бебета, които също се разселват в природата. Но това няма как да се случи, ако не сте вие – добри хора, намерили и донесли костенурка в беда. На вас те дължат крехкото си съществуване, защото ако не им помагате, те изчезват. Всяка година по един костенурков вид се изтрива от лицето на земята. Продължавайте да помагате на тези древни животни, съществували от времето на динозаврите да просъществуват и след нас, хората.